

Ο πνευματικός μου και εγώ

«Επί τέλους η ευλογημένη ώρα ήλθε. Παρά

τις πολλές μου αντιρρήσεις βρίσκομαι μπροστά στον πνευματικό. Δεν ξέρω πώς νιώθω. Οπωσδήποτε αμήχανα. Ένας κρύος ιδρώτας περιλούζει ολόκληρο το σώμα μου. Είπα να ζητήσω συγγνώμη και να φύγω. Σκέφτηκα όμως πως για να φθάσω εδώ έκανα μεγάλη προσπάθεια. Δε θα γίνει του Σατανά, είπα.

Ο πνευματικός είδε την αμηχανία μου. Κατάλαβε. Μην ανησυχείς, παιδί μου, μου είπε. Εδώ που ήλθες θα ανακουφισθείς. Το φορτίο σου θα ελαφρώσει. Να θεωρείς τον εαυτό σου ευτυχή γι' αυτή σου την απόφαση. Θα το διαπιστώσεις, άλλωστε, γι' αυτό δε χρειάζεται να χρονοτριβούμε.

Πήρα θάρρος. Η μορφή του με ενέπνεε. Χωρίς να το καταλάβω δέθηκα μαζί του. Νόμισα προς στιγμή ότι γνωριζόμαστε χρόνια. Τον ένιωσα πιο κοντά από κάθε άλλο γνωστό καί φίλο μου. Απ' εκείνη τη στιγμή έγινε ο πατέρας μου. Τώρα, είπα, μπορώ να μιλήσω ελεύθερα. Η γλώσσα μου λύθηκε. Πήρα θάρρος. Πατέρα μου, είπα, πολύ καιρό ζητούσα αυτή τη στιγμή. Ο Θεός μου τη χάρισε. [\(περισσότερα...\)](#)